

Sygn. akt IV CSK 275/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód M. B. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 2015 r., w którym oddalono apelację powoda, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 13 lutego 2015 r. W wyroku tym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.678,98 zł z odsetkami, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo jako nieuzasadnione (k. 442 i n. akt sprawy).

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że istnieje potrzeba wykładni art. 224 k.c. w zw. z art. 225 k.c. w zw. z art. 7 w zakresie wskazanym we wniosku; poza tym powstała też potrzeba wykładni art. 175 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2015 r., poz. 1774). Skarżący wskazywał także na „uchylenia Sądu II - instancji w zakresie przyjęcia dowolności w ocenie dobrej wiary pozwanej i w zakresie oceny opinii biegłego” i podał zasadnicze przyczyny tego stanu rzeczy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku treść skargi kasacyjnej i zawartej w niej argumentacji dotyczącej przyjęcia skargi do rozpoznania (s. 3 skargi), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Nie istnieje bowiem potrzeba wykładni art. 224 k.c. w zw. z art. 225 k.c. w związku z art. 7 k.c. w zakresie wskazanym we wniosku powoda. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyjaśnił bezpodstawność podnoszenia w apelacji zarzutów naruszenia tych właśnie przepisów (s. 22-23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie ma też potrzeby dokonywania wykładni art. 175 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2015 r., poz. 1774) i to zarówno odnośnie do kryteriów niezbędnych do wyceny wartości nieruchomości, jak i relacji do art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2015 r., poz. 520). Sąd Okręgowy w dłuższym wywodzie dokonał oceny, poddał weryfikacji

opinię biegłego rzeczoznawcy z metodologicznego punktu widzenia, a także przekonywująco zaznaczył, jakie elementy opisu nieruchomości można uznać za wystarczające dla wyceny jej wartości przy zachowaniu tajemnicy zawodowej rzeczoznawcy (art. 175 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.).

Należy stwierdzić, że motywacja prawna wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawarta w pkt 2 tego wniosku, nie spełnia żadnej przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., także przesłanki wskazującej na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Motywacja ta nawiązuje do kwestii oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a kwestia ta - jak wiadomo - nie może być skutecznie podnoszona w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.; art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).